

Иван Вазов
Към природата

Природо прекрасна, природо всесилна,
що пълна си с дарби, с богатства безчет,
с кои ни обсипваш кат майка умилна
и с хубости дивни пленяваш ни глед.
Безбройни години минали са вече,
откакто създател могущий, велик
с едното си слово из мрак те извлече
прекрасна, безкрайна и вечна... във миг!
На векове дълги живота прекара,
минаха, изгниха без дия, без глас,
но ти, о, природо, ни вехта, ни стара,
си млада и нова как в първий си час!
И днес пак тъй чудно се синьо вълнува
туй девствено було над твоите гърди,
де слънцето свети, де месецът плува,
де бляскат безчетни лампади, звезди!
И днес пак тъй утрое във огън и в злато
възтокът далечни лъщи, пламеней
и в пролет цветуща в теб всичко богато
се кити, младее, мирише и пей.
Деца ти из твойта утроба родени,
що с майчина милост отглеждаш, кърмиш,
цъфтят, па гинат на твоите колени:
но ти се не бърчиш, ти пак си блещиш.
Ти синове нови наново извличаш
из гърди плодливи и там ги люлейш,
и заран се лепо и с дражест накичаш
засмяна и цветна и мирост им лейш.
Обичам, природо, във часове мирни
да гледам на тебе със жадни очи
на гледки, картини обайни, обширни,
в които ръката всесилна личи.
В туй небо пространно, кое се пъстрее,
и горите високи със снежни чела,
в туй бляскаво слънце, що пламенно грее,
в морята бурливи с бездънни легла
аз виждам ти как си чудесна, безкрайна
и колко велик е създателят твой,
и колко съм малък, и твар тук нетрайна,
ничтожен кат атом във твой шир и брой!
Какво по-велико от твойто величье?

Какво по-прекрасно от дивний ти лик?!
О, слава на тоз, що тъй мъдро те кичи
и пълни с хармония, със сладост, с светлик!
Не си ли ти отзив на мъдрост всезнайна,
творенье гигантско на мощна ръка?
Не е ли в теб видна таз личност нам тайна?
Не е ли вплътена в теб, тъй да река?
Не всеу човекът лишен от лъчите
на светлий източник, с дух немошен, слаб,
от толкоз величье ударен в очите,
божил те, кланял се, мислил се твой раб.
Поети, теб чеда любими, щастливи,
кои си дарила с най-редкий си дар,
не в тебе ли черпят тез мисли светливи?
Не ти ли им вдъхваш тез песни и жар?
Най-сетне в теб само, във твоите прегръдки
нетленни и драги, о, майко света,
духът ни отруден от светските мъки
намира утеха, покой, радостта!

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8455>]